

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **ARRbio m.z.s.p.o.**, se sídlem Poděbradova 102, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti: PS-estate, s. r. o., se sídlem Vídeňská 153/119b, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 27. 2. 2013, č.j. JMK 123425/2012, sp. zn. S-JMK 123425/2012/OD/Ha,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 27. 2. 2013, č.j. JMK 123425/2012, sp. zn. S-JMK 123425/2012/OD/Ha.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2013, č.j. JMK 123425/2012, sp. zn. S-JMK 123425/2012/OD/Ha, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru výstavby, ze dne 6. 4. 2012, č. j. OV/7678-12/OTR, kterým byla povolena stavba „RD, SO 01 – komunikace a zpevněné plochy – Kanice“.

Žalovaný žalobcovo odvolání zamítl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dospěl totiž k závěru, že pro povolovanou stavbu existuje pravomocné územní rozhodnutí ze dne 5. 8. 2011, neboť to bylo v odvolacím řízení potvrzeno. Obecní úřad v Bílovicích nad Svitavou současně potvrdil, že povolovaná stavba není umístěna v rozporu s vydaným územním rozhodnutím.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Namítá, že se napadené rozhodnutí odvolává na územní rozhodnutí, proti němuž podal odvolání a následně správní žalobu u Krajského soudu v Brně. Má za to, že jeho žalobě bude vyhověno a územní rozhodnutí bude zrušeno. Za této situace nebude moci obstát ani napadené rozhodnutí. Navrhuje proto, aby soud řízení o této žalobě přerušil do doby rozhodnutí o jeho žalobě proti územnímu rozhodnutí, případně aby obě žaloby spojil ke společnému projednání.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje rozhodnutí žalovaného zrušit; na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobu navrhuje jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uplatnil jediný žalobní bod. Ten spočívá v argumentaci, že pokud bude územní rozhodnutí, resp. rozhodnutí o žalobcově odvolání proti územnímu rozhodnutí, soudem zrušeno, musí soud zrušit i napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o povolení stavby, neboť toto rozhodnutí se na územní rozhodnutí odkazuje.

S tím však soud souhlasit nemůže.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází krajský soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 1. 2013, sp. zn. 1 As 119/2012, dostupném na www.nssoud.cz, § 75 odst. 1 s. ř. s. zakotvuje zásadu presumpce zákonnosti správních aktů a zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře. „Soudní řízení není prodloužením správního řízení, v němž by se zohledňovaly skutečnosti, jež nově nastaly po vydání rozhodnutí. Právě naopak, je retrospektivním přezkumem pravomocného správního rozhodnutí“.

V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 8 Afs 32/2008, dostupném rovněž na www.nssoud.cz, dokonce Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že je vadou řízení, rozhodne-li krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového stavu existujícího v době vydání svého rozsudku, nikoliv podle skutkového stavu, který byl v době rozhodnutí žalovaného.

S ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. tedy nemůže být důvodem pro zrušení stavebního povolení skutečnost, že územní rozhodnutí, na něž stavební povolení navazuje, bylo po nabytí právní moci stavebního povolení zrušeno. V době vydání napadeného rozhodnutí, která je pro posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí ve správním soudnictví podstatná, totiž územní rozhodnutí existovalo a bylo v právní moci. I kdyby tedy následně k jeho zrušení došlo, nemohlo by to mít žádný vliv na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí existovalo, a žalovaný nepochybil, pokud z něho ve stavebním řízení vycházel.

Vzhledem k tomu nebylo třeba dané řízení přerušovat a vyčkávat, zda by soud žalobcově žalobě vyhověl a územní rozhodnutí zrušil či nikoli. I kdyby ke zrušení územního rozhodnutí došlo, nemohlo by to mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv, neboť to je soud oprávněn posuzovat toliko ve vztahu k době jeho vydání. Případné zrušení územního rozhodnutí by tak nemohl jakkoli zohlednit krajský soud v daném řízení, ale toliko žalovaný, resp. stavební úřad v rámci mimořádných opravných prostředků upravených ve správním řádu.

Pokud tedy žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že se toto rozhodnutí odvolává na územní rozhodnutí, které je podle žalobce nezákonné, nejedná se o námitku důvodnou.

V. Závěr

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou. Zároveň nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů. Vzhledem k tomu žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, kterému však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Pokud jde o poslední výrok tohoto rozsudku, tak osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. 4. 2014

David Raus, v.r.
předseda senátu